

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Διὰ τοῦ παρόντος φύλλου συμπληροῦται ἡ ἐξέδοσις τοῦ Α' ἔτους τοῦ Νομ. Παραρτήματος ἡτις ἀρξαμένα τὴν 1ην Ἰουνίου 1908 λήγει τὴν 31 Μαΐου 1909. Ἡ καθυστέρησις περὶ τὴν διανομὴν τῶν φύλλων ἐπεθούσα ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς μας, ὑποχρεοῖ ἡμᾶς νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην παρὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Διεύθυνσις τοῦ Νομικοῦ Παραρτήματος δηλοῖ ὅτι ἡ εἰς τὸ μέλλον τακτικὴ ἐκδοσις αὐτοῦ θέλει ἐξαρτηθῆ ἐκ τῆς προθυμίας τῶν συνδρομητῶν περὶ τὴν πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν τόσων τῶν καθυστερουμένων ὁσῶν καὶ τῶν μελλουσῶν. Ἐντὶ δὲ τριῶν φύλλων κατὰ μῆνα θὰ ἐκδίδεται ἕν μηνιαῖον τεῦχος ἴσον πρὸς τὰ τρία φύλλα, τὸ ὁποῖον τιμώμενον λεπτὰ 40, θὰ ἀποστέλλεται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀριθμ. Ἀποφ. 218

Εισηγητὴς Π. Ταταράκης

Καταβολὴ ἀπέναντι ἀπαιτήσεως μὴ ἐπεσθεῖσα, τίκει δικαίωμα ἀποζημιώσεως δυνάμενον νὰ προταθῆ εἰς συμφηρισμὸν καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς του ἰσχυρίσθη ὅτι ἔναντι τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἦτοι τὴν 11 Νοεμβρίου 1903 κητέβαλε τῷ δακτυλοῦ του Μουσταφᾶ Τσισκάκη πρὶν ἢ εἶτι οὗτος κηρυχθῆ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως 9 χρυσὰ εἰκοσόβραχκα καὶ τέσσαρα ἀγγλικά λιρά, ἦτοι δραχ. 280 ὅπερ ποσὸν δὲν ἐξεπέσθη ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως τῆς ἐπιδιαικόμενης διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, τούτου ἐπεκατέσθη τὴν συνημμένην τῇ ἀνακοπῇ του ταύτῃ ἰδιωτικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πιστωτοῦ του Μουσταφᾶ Τσισκάκη, τὴν γενησιότητα καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως ὡς καὶ τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου τοῦ ἀνακρίνοντος πρωτοδικῆς οὔτε ρησῶς, οὔτε εἰδικῶς οὔτε διὰ γενικῆς ἀρνήσεως τῆς βάσεως τῆς ἀνακοπῆς ἠρηγήθη ἢ ἐφεσίβλητος πτώχευσις, ἀπέκρουσε δὲ μόνον τὸν λόγον τούτον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ ὅτι ἡ καταβολὴ αὕτη

γενομένη ἐν χρόνῳ προγενετέρῳ τῆς χρονολογίας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκτελουμένης, δὲν δύναται δῆθεν νὰ προσθῆ, κατ' αὐτῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν οὔτε ὡς ἔνστασις ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως οὔτε ὡς ἔνστασις συμφηρισμοῦ, διὰ τοῦ δεδικασμένου ἐπελθούσης δῆθεν ἀνανεώσεως τοῦ χρέους καὶ μὴ οὔσης ἀποσβεστέας τῆς ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἐνοχλῆς διὰ πηλοτέρας αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως δημοσ.ευθείσης κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1905, τοῦ δὲ Μουσταφᾶ Τσισκάκη παύσαντος τὰ πληρωμὰς αὐτοῦ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1905, ἡ δὲ τοιαύτη ἀπόκρουσις τῆς ἀνακοπῆς, δὲν ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς βάσεως αὐτῆς, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος ἀποδεικνύεται βᾶσιμος κατ' οὐσίαν τουτο μὲν ἐκ τῆς προαυθείσης ἀποδείξεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μουσταφᾶ Τσισκάκη τουτο δὲ καὶ σιωπηρῶς ὁμολογηθείσης ὑπὸ τῆς ἐφειβλήτου Πτωχεύσεως συνῶρα τῷ ἄρθρῳ 490 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐὰν ἐκκρεμοῦς οὔσης εἴη τῆς δίκης ὁ ἐναγόμενος ὀφειλέτης καταβάλλῃ τῷ ἐνάγοντι πιστωτῇ του ποσὸν τι ἔνκει τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως πρὸς μερικὴν ἐξόφλησιν αὐτῆς, πηλείψῃ δὲ νὰ προτείνῃ τὴν τικτομένην ἐκ τῆς γενομένης ταύτης καταβολῆς ἔνστασιν ἐξοφλήσεως κατὰ τὸ στάδιον τῆς δίκης καὶ ἐπέλθῃ τελεσιδικία χωρὶς νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως τὸ καταβληθὲν, ἀναλίσκεται μὲν κατὰ νόμον διὰ τῆς τελεσιδικίας ἡ τῆς ἐξοφλήσεως ἔνστασις, καὶ ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προτεινομένη, ἀλλ' ἐκ τῆς τοιαύτης καταβ.λῆς τῆς γενομένης πρὸς ἐξοφλησιν μὴ ἐπελθούσαν, ἦτοι δι' αἰτίαν μὴ ἐπακολουθήσαν ἔχει ὁ καταβαλὼν ὀφειλέτης κατὰ τοῦ λήπτου πιστωτοῦ δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν συνιστάμενον εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς καταβολῆς νομίμων τόκων αὐτοῦ, τὴν ἀπαίτησιν δ'

αὐτοῦ ταύτην τὴν ἐκ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωματός του ἀπορρέουσαν νομίμως δύναται καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως πρὸς συμφηρισμὸν ν' ἀντιτάξῃ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 735 καὶ 736 τοῦ Ἀστικ. Νόμου μὴ ὄντος ἀπαρδέκτου τοῦ τοιοῦτου συμφηρισμοῦ οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρον 738 τοῦ αὐτοῦ Ἀστικῶν Κώδικος ὅπερ ἀναγράφει τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀπαρδέκτου συμφηρισμοῦ μεταξύ τῶν ὁποίων δὲν συναριθμεῖται καὶ ἡ προκειμένη, οὔτε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικῶν Νόμου ἢ τῆς Πολ. Δικονομίας εὐδαμῶς αὐτῶν καθιερούμενου ἀπαρδέκτου λόγου συμφηρισμοῦ ἀπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου κατ' ἀπαιτήσεως τοῦ πτωχεύσαντος πιστωτοῦ ἐρειδομένης ἐπὶ τελεσιδικίᾳ ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς κατὰ ταῦτα δὲ βᾶσιμος ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ ἀπορριπτεῖα ἡ ἐκκλωμένη ἀπόφασις ἡ ἀπορριψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον, δεκτὴ δὲ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ καὶ ἀκρωτέα ἐν μέρει ἡ ἐπιταγὴ τῆς ἐφειβλήτου εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 1579,35 ἦτοι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἀπαιτήσεως ἐκ δραχμ. 1950,50 μετὰ τὴν ἔφαιρσιν ἐξ αὐτοῦ τῆς πρὸς συμφηρισμὸν ἀνιτασσομένης ἀπαιτήσεως δραχμ. 280 καὶ τῶν τόκων αὐτῆς ἀπὸ τῆς 11 Νοεμβρίου 1903 μέχρι τῆς ἐπιταγῆς πρὸς 90)0 μέχρι τῆς 24 Σεβρίου 1904 δραχμ. 24 καὶ πρὸς 80)0 ἀπὸ 24 Σεβρίου 1904 μέχρι τῆς ἐπιταγῆς δραχμ. 67,20 ἐν ὅλῳ κεφαλαίου καταβληθῆς καὶ τόκων δραχμ. 371,20 εἰ καὶ ἠδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι καὶ ὡς ἔνστασις συμφηρισμοῦ ἀπαράδεκτος ἐστὶ καθόσον ἐκ τῶν πρὸς ἐξόφλησιν γενομένων καταβολῶν δὲν παραμένει δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν δυνάμενον νὰ ἀντιταχθῇ ὡς ἰδίᾳ ἀπαίτησις κατὰ τῆς τελεσιδικίας.

Ἄριθ. Ἀποφ. 219

Εισηγητῆς Ἄντ. Ζηλήμω,

Κληροδόχος δὲν εὐθύνεται διὰ τὰ χρέη τῆς κληρονομίας.

Ἐξαιρέσεις μαρτύρων διὰ προσδοκίας ὠφελείας.

Ἄκυρος ἐξέτασις μαρτύρων κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικαστικῶν διακοπῶν.

Ἐπειδὴ γενομένου δεκτοῦ διὰ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθμ. 301 (1906) ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐφεισβλήτων Γεώργιος Μπελιθανάκης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 6202 τῆς 19 Αὐγούστου 1903 δημοσίαν διαθήκην τοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ, δὲν ἐκλήθη ἐν ἰδιότητι κληρονόμου εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐγράφη ἐν αὐτῇ ὡς κληροδόχος καὶ ὡς τοιοῦτος οὐδαμῶς ὑπέχει εὐθύνην διὰ τὰ χρέη τῆς κληρονομίας, τούτω δὲ τῷ λόγῳ ἀπαρριφθείσης ὡς πρὸς τοῦτο τῆς προκειμένης ἐφέσεως, οὐδεὶς ἤδη δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ αὐτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 176 § α' καὶ 444 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ μὴ νομίμως ἀπευθύνει ὁ ἐκκαλῶν τὰς προτάσεις του καὶ κατὰ τοῦτο.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 179 π. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐγένετο δεκτὸν ὅτι, ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 14953 καὶ 15,004 πληρεξουσίων ἐγγράφων ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ πηγάζει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Εὐμένιος Ξηρουδάκης, καὶ ὁ Παρθένιος Κελαϊδῆς μετὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1891, ἔτους ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1892 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑπεσχέθησαν ἀτομικῶς ἕκαστος τὴν πληρωμὴν πρὸς τοῦτον δρασμ. χρυσ. δέκα χιλιάδων λόγῳ ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἐπελοῦσαν εὐνοϊκὴν λύσιν τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς Ἑλλάδος δίκης τῆς Λουκίας Κροβά-

τση χήρας Σπυρίδ. Ζαμπελίου περὶ τοῦ κύρου; τῆς διαθήκης τοῦ Σπ. Ζαμπελίου καθ' ἣν δίκην παρέστη ὡς δικηγόρος αὐτῆς καὶ ὑπερησπίσθη ταύτην, ὡς ἐκ τούτου δὲ, ἐπετράπη τῷ ἐνάγοντι καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν μείζω γνώμην τοῦ Δικαστηρίου ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐγένετο δεκτὸν ὅτι ὡς πρὸς τὸν ἐναγόμενον Εὐμένιον Ξηρουδάκην, καὶ τὴν ὑπὸ τούτου, δόσιν τῷ ἐνάγοντι τῆς ἀνωτέρω ὑποσχέσεως, καθίσταται πιθανόν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 301 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι ἔλαβεν αὐτὴ γῶραν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἄνω συμβολαίων, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δικαιολογεῖται ἡ ἐξέτασις μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 299 § 3 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅσον αὐτὴ νὰ ἀνακληθῆ ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἐναγόμενος οὗτος, διότι τῷ ὄντι ἐκ τῶν συμβολαίων τούτων οὔτε ἄμεσως, οὔτε ἐμμέσως καθίσταται πιθανὸς ὁ ρηθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος καθ' ὅσον διὰ μὲν τοῦ πρώτου τούτων, οὗτος ὡς κληρονόμος τῆς Λουκίας Κροβάτση διορίζων ἐν τοιαύτῃ ἰδιότητι πληρεξουσίον καὶ ἀντιπρόσωπόν του τὸν Παρθένιον Κελαϊδῆν, δίδει ἀπλῶς πρὸς τοῦτον τὴν ἐντολὴν ἐπὶ λέξεσιν ἀλὰ πληρώσει εἰς τοῦ; δικηγόρους τῆς διαθέτιδος τὰ ὀφειλόμενα αὐτοῖς ποσά, κατὰ τὰς συμφωνίας ἃ; εἶχε συνάψει πρὸς αὐτοῦ; αὐτὴ ζωσα, ὡς καὶ τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐπι ἐκφραμῶν δικῶν» καὶ ἐπομένως οὕτω ποιεῖται λόγον, περὶ ἐκπληρώσεως ὑποχρεώσεων, οὐχὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀτομικῶς ἀναληφθεῖσων, ἀλλὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κληρονομηθείσης κατὰ τὸ μέτρον καὶ τοῦ; ὅρους ὑπ' οὗ; αὐτὴ εἶχε ὑποχρεωθῆ, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, (καὶ ἂν αὐτὴ ἔτι ἤθελε θεωρηθῆ ὁμολογία περιεχομένη ἐν αὐτῷ καὶ γενομένη ὑπὸ τοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ, ἀφορώσα δὲ εἰς τὸ ὑπαρκτὸν ἰδίῳν ὑποχρεώσεων τοῦ Εὐμενίου Ξηρου-

δάκη, δύναται νὰ ἔχη ἰσχύϊν ἀποδείξεως κατὰ τοῦ τελευταίου) ὁ Παρθένιος Κελαϊδῆς ἐν ιδιότητι πληρεξουσίου τοῦ Εὐμενίου Ξηρουδάκη, καὶ συνάμα ὡς ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τῆς Λουκίας Κροβάτση, κατέστησεν καὶ οὗτος, εἰδικὸν αὐτοῦ πληρεξούσιον τὸν Λουδ. Νικολαΐδην, ἵνα οὗτος ἀναλάβῃ τὰς κατατεθειμένας παρὰ τῇ Ἐθνικῇ καὶ Ἰονικῇ Τραπεζῇ μετοχὰς τῆς κληρονομίας Ζημπελίου, καὶ μετὰ τὴν παραλαβὴν αὐτῶν πληρώσῃ ἐξ αὐτῶν, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἣν οὗτος τῷ εἶχε δώσει, εἶχον συμφωνήσαι νὰ λάβῃ. Εἰ καὶ ἠδύναντό τινες νὰ εἴπωσιν, ὅτι ὀρθῶς ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις, ἔκρινεν ὅτι ἐκ τῶν εἰρημένων συμβολαίων καθίσταται πιθανὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐναγομένων Εὐμεν. Ξηρουδάκης ἔδωκε πρὸς τοῦτον τὴν ὡς ἀνω ὑπέσχεσιν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπέτρεψε καὶ τὸ μαρτυρικόν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα καὶ ἀφοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθμ. 179 ἀποφάσεως ἐπεβλήθη ἵνα κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν, προσκομίσῃ οὐ μόνον καταθέσεις μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ του, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως, συνέπεται ὅτι μόνον αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων δὲν δύνανται ἤδη νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψει. Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 315 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐξαιροῦνται ὡς μάρτυρες, ὅσοι δύνανται νὰ ἐλπίζωσι βεβαίως ἐκ τῆς ἀποβάσεως τῆς δίκης, ἢ ἐκ τῆς μαρτυρίας των ἄμεσόν τινα ὠφέλειαν, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 10 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 50 Νόμου περὶ ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων, δικαιούται ὁ δικηγόρος νὰ λάβῃ κατὰ προσηκῆν παρὰ τοῦ ἐντολέως του ἰμοιβὴν πρόσθετον 30)0 ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ, ἢ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ μέρους τοῦ ἐπιδίκου πράγματος κινήτου ἢ ἀκινήτου, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἢ δεύτερον βαθμὸν ἐκερδῆθη ὑπὸ τοῦ ἐντο-

λέως του κατ' ἐπίθεσιν ἢ ἄμυναν πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἐν ἀρθρῳ 12 ἀναγραφόμενων, εἰς ἃς δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ ἢ προκειμένη δίκη, συνομολογεῖται δὲ ὅτι ὁ δικηγόρος Γ. Παπαδόπετρος, ὅστις παρίσταται καὶ ἤδη ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος, ἦτο τοιοῦτος καὶ ὑπερήσπιζεν αὐτὸν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, καὶ ὅτι ἐξήτασθη προταθεῖς ὑπ' αὐτοῦ ὡς μάρτυς τῇ 30 Ἰουνίου 1907, καθὸ παραστάς καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου συζητήσεις τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 301 (1906) καὶ 179 (1907) ἀποφάσεων, ὡς ἐκ τοῦ ὕλικου συμφέροντος ὅπερ ἐλπίζει, τῆς ἀπολήψεως τῆς ὡς εἴρηται προσθέτου ἀμοιβῆς, ἣν νόμος θέλει λάβει, ἐὰν ἡ δίκη ἦθελεν ἀποβῆ ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἐντολέως του καὶ παρ' αὐτοῦ, καθ' ἃ καὶ οὗτος ὁμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ, ἔστιν ἐξαιρετέος κατὰ τὴν περὶ τούτου ἐνοτάσιον τῶν ἐναγομένων κληρονόμων τοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ ἣν καὶ ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ προσέβαλον καὶ ἤδη ἐπικαλοῦνται, καὶ δεόν νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἢ κατὰ θέσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὀρίζοντος τοῦ ἀρθροῦ 202 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικηκῶν ἀναστέλλονται αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμιαί, καὶ αἱ ἤδη ἄρξάμεναι, ἐξαιρέσει τῶν ἀποδείξεων τῶν ἀφοριστῶν εἰς ὑποθέσεις ὑπαγομένας εἰς τὸ τμήμα τῶν διακοπῶν, ἢ συνεπεῖα ἀποφάσεως τούτου, λόγῳ κατεπιγόντος διεξαχθεισῶν, συνέπεται ὅτι, μὴ προκειμένου ἤδη περὶ ὑποθέσεως ἐκ τῶν εἰς τὸ τμήμα τῶν διακοπῶν ὑπαγομένων ὅπερ οὐδ' ὁ ἐνάγων προβάλλει, καὶ ἀφοῦ αὗτος δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἀποφάσει τοῦ τμήματος τούτου ἐγένετο τῇ 4 Ἰουλίου 1909 ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων αὐτοῦ, ἄχυρος ἐστὶν αὕτη εἶναι δὲ ἰδιόφορον ὅτι ἐγένετο, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Χανίων ὡς εισηγητοῦ, ἐνῶ γρόφιῳ δὲν εἶχεν ἐτι ἀρχίσει ὁ διὰ τὰ εἰρηνοδικεῖα ὀριζόμενος

ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 200 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων γένος διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν, ἀφοῦ ἀφορᾷ εἰς ὑπόθεσιν ἐκκρημῆ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καὶ ἐγένετο συνεπείᾳ πωρώσεως αὐτοῦ ἦτις διώρισε εἰρηγητὴν τὸν εἰρηνοδίκην. Κατὰ ταῦτα ὅθεν καὶ αἱ καταθέσεις τῶν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν ἐξεταθέντων μαρτύρων, ὅς ἄλλως οὐδ' ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῶν προτάσεών του, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψεαι.

Ἄριθμ. Ἀποφάσεως 221.

Εἰσηγητῆς Ἀντών. Ζηλιμίωv.

Κατάληψις γηπέδου ὑπὸ δημοτικῆς ὁδοῦ ὑπολειφθεῖσα ἔκτασις μὴ οἰκοδομήσιμος· παραχώρησις αὐτῆς εἰς γείτονα ὑποχρεούμενον εἰς ἀποζημίωσιν δι' ἀμφοτέρα. - Ἀρμοδιότης τακτικῶν δικαστηρίων. - Ἐφαρμογὴ σχεδίου, πότε ὑπόκειται.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ἐφ' ἣς ἔξεδόθησαν αἱ ἐκαλούμεναι ἀποφάσεις, σαφῶς προκύπτει ὅτι, ὁ δικαιοπάροχος τῶν ἐκκαλούντων, διατείνεται δι' αὐτῆς, ὅτι, κατὰ τὸ ἐγκριμμένον σχέδιον τῆς πόλεως Κανίων, ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐν αὐτῇ περιγραφόμενης, ἀνηκούσης δ' αὐτῆς κατὰ κρισιότητα καὶ κατεχομένης ὑπ' αὐτοῦ διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῆ τῆ πίστει, μέρος αὐτῆς κατελήφθη ὑπὸ δημοτικῆς ὁδοῦ, ἀπέμεινε δὲ πρὸς τὴν πλευρὰν αὐτῆς ἐνῆ κείσσι τὸ κτῆμα τοῦ ἐναγομένου μὴ οἰκοδομήσιμος, ἔκτασις, ὅτι ὁ ἀρμόδιος πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου μηχανικός, ὥρισεν διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1904 σχεδιαγράμματός του, τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν πρὸς τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀντιστοιχοῦσαν καὶ ὑπὸ τῆς ὁδοῦ καταληφθεῖσαν ἔκτασιν κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτῆς μέρος, ἦτοι τὸ μέχρι τοῦ ἄξονος αὐτῆς, δι' ἀμφοτέρας δὲ τῆς ἐκτάσεως ταύτας αἰτεῖται, ὅπως ἀποζημιωθῆ, ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἐκ τοῦ Νόμου πρὸς τοῦτο

ὑποχρέου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 38, 39, 53, 59, 60, 110 καὶ 111 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 332 Νόμου, περὶ σχεδίου τῶν πόλεων, προκύπτει ὅτι, ἐγκριθείσης τῆς χαρῆς: δημοτικῆς ὁδοῦ, καὶ ἐφαρμοσθέντος τοῦ τοιαύτου σχεδίου, ἐν οὗτοι ὁ ἰδιοκτήτης, πρὸς ὃν ἐξυμοιοῦνται ὡς πρὸς τὰς ἐν λόγῳ σχέσεις καὶ ὁ καλῆ τῆ πίστει νομῆς ἀκινήτου, στερεῖται μέρος: τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ πρὸς κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ, ἀπομένει δὲ καὶ ἔκτασις μὴ ἔχουσα τὸ ἀπαιτούμενον ἐμβαδόν, πρὸς οἰκοδομήν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀρμόδιος μηχανικός προσδιορίζει διὰ πράξεώς του τὸν γείτονα εἰς ὃν, ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἤθελε καταστήσει ταῦτο οἰκοδομήσιμον ἐκτός τριῶν μηνῶν, ἀφῆς ἤθελε προσκληθῆ ὑπὸ τῆς ἀρμόδιας ἀρχῆς, εἶναι τοῦτο παραχωρητέον αὐτός δὲ γενόμενος διὰ τῆς τοιαύτης προσκυρώσεως παρόδιος, ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν ἐνομίαν τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου εἰς ἀποζημίωσιν, οὐ μόνον διὰ τὴν προσκυρωθεῖσαν ὡς τεμαχίον, ἔκτασιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μηχανικοῦ ἐν τῇ πράξει του προσδιοριζομένην ἔκτασιν τῆς ὁδοῦ ταύτης μέχρι τοῦ ἄξονος αὐτῆς, καὶ κατὰ τὴν ἄξιαν ἣν εἶχον αὐταί, πρὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ προσκύρωσις γείτονα, ὀφείλει ἀποζημιῶσιν μόνον διὰ τὴν προσκυρομένην ἔκτασιν καὶ κατὰ τὴν ἄξιαν ἣν εἶχεν αὐτὴ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως τοῦ μηχανικοῦ δι' ἣς διετάχθη ἡ πρόσκυρωσις, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸ τοῦ τεμαχίου διερχομένης, καταληφθεῖσαν, ἀφοῦ οὗτος δὲν ἀπέμεινε μετὰ τὴν ἀνοίξιν αὐτῶν παρόδιος, ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τεμαχίου, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐν ὑστερον διὰ τῆς προσκυρώσεως ἀποκτᾷ μέτωπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διότι τὸ ἄρθρον 53 ἐπιβάλλει τὴν εὐθύνην τῆς ἀποζημιώσεως εἰς

τοῦς ἰδιοκτητὰς τοῦς διὰ τῆς ἀνοίξεως τῆς ὁδοῦ μένοντα, οὐχὶ δὲ τοῦς μετ' αὐτὴν καθισταμένους τοιοῦτους διὰ προσκυρώσεως ἢ μετακρουθμίσεως τῶν συνδράων.

Ἐπειδὴ προσδιορίζων ὡς εἴρηται ὁ ἀρμοδίος μηχανικός τὸ γειτομικὸν κτῆμα, εἰς ὃ εἶνε προσκυρωτέον τὸ τεμάχιον, τὸ μέγεθος τοῦ ἐμβαδοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ τῆς ἐκτάσεως ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸ αὐτοῦ διερχομένης, ἣτις εἶνε ἀποζημιωτέα ὑπὸ τοῦ παροδίου, δὲν λύει οὕτω, ὡς μὴ ἔχων ἐκ τοῦ Νόμου ἐξουσίαν, τὸ ζήτημα τίιν ἀνήκει ἢ προσκυρουμένη καὶ ρυμοτομουμένη ἔκτασις, ἢ τὸ ὑπὲρ οὗ ἢ προσκύρωσις κτῆμα, πολλῶν δὲ μᾶλλον, τίς ὁ δικαιούμενος ἢ ὑπόγραως εἰς ἀποζημίωσιν, καθόσον τὰ περὶ τούτου ἐν περιπτώσει ἐριδος ἀνήκουσι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ταυτικῶν δικαστηρίων μόνων ἀρμοδίων ν' ἀποφασίσωσιν ἐπ' αὐτῶν ὡς ὀρίζεται καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ Συντάγματος. — Ἐπειδὴ ἐφ' ὅσον κατὰ ταῦτα ὁ κύριος ἢ καλῆ πίστει νομῆς, τῆς τε ρυμοτομουμένης ὡς καὶ τῆς προσκυρουμένης καθ' ὃ μὴ οἰκοδομησίμου ἐκτάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν εἰρημένην ἀποζημίωσιν, ἐκ τοῦ ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, στερηθεὶς πρὸ τῆς καταβολῆς ταύτης τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ κατὰ τὸν προμνησθέντα ὄρισμὸν τοῦ Συντάγματος, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ προστατεύσῃ ταύτην διὰ τῶν περὶ κυριότητος ἢ περὶ νομῆς ἀγωγῶν, οὐδυνῶς ἔπεται ὅτι κωλύεται, ἀποδεχόμενος, τὴν πράξιν τοῦ μηχανικοῦ, ὡς καὶ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, δι' ὧν νομίμως ἀπεφασίσθη ἢ ἀφίρσεις αἱς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ, νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέων, πρὸς ἀποζημίωσιν, ὅπως καταβάλλωσιν αὐτῷ ταύτην ὡσαύτως ὀρίζεται μὲν ἐν ταῖς προμνησθεῖσι διατάξεσιν, ὅτι τὸ μέγεθος τῆς ἀποζημιώσεως προσδιορίζεται ὑπὸ δύο πραγματογνωμόνων, διοριζομένων πρὸ ἑκάτερου τῶν ἐνδιαφερομένων, πλὴν αἱ

τοιαῦται διατάξεις προϋποθέτουσιν, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἔρις περὶ τὴν ὑπαρξίν, τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωματος ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ρυμοτομουμένης καὶ προσκυρουμένης ἐκτάσεως, ἢ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἢ προσκύρωσις, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑφίσταται τοιαύτη ἀμφισβήτησις, ὅτε δὲν ἐμποδίζεται ἢ ἄμεσοις προσφυγῇ εἰς τὸ Δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἵνα ἀποφασίσθῃ ἅμα μετὰ τῶν εἰρημένων ζητημάτων καὶ τὸ μέγεθος τῆς ὑφειλομένης ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ἀνωτέρου Νόμου, προκύπτει ὅτι ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου συνιστᾷ, καὶ ἀποδεικνύει, ἢ πράξις τοῦ ἀρμοδίου μηχανικοῦ δι' ἧς οὗτος προσκυρᾷ ὡς τεμάχιον ἔκτασιν, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ πραγματικὴ ἐν τῇ φύσει χάραξις τῆς ὁδοῦ, ὥστε ἀπὸ ταύτης καὶ μόνῃ νὰ γεννᾶται τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα τοῦ ἰδιοκτήτου. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν κατασκευάσθη ἡ ὁδὸς διὰ τῆς πραγματικῆς αὐτῆς χάραξεως, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐδάφους ὅπερ δι' αὐτὴν προωρήσθη δὲν ἔχει ἀπαιτήσιν κατὰ τῶν παροδίων πρὸς ἀποζημίωσιν, οὔτε συνιστᾷ ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου καὶ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἢ πράξις τοῦ μηχανικοῦ δι' ἧς οὗτος μὴ ἔτι χαραχθεῖσθαι τῆς ὁδοῦ προσκυρᾷ ὡς τεμάχιον ἔκτασιν ἣτις μόνον μετὰ τὴν χάραξιν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιαύτη καὶ παραχωρηθῇ ὑπ' αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 339 Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁμολογοῦντο, τοῦ ἐναγομένου ἐν § 3 τῶν προτάσεων του, ὅτι ἡ ἔγκρισις τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Χανίων περὶ κατασκευῆς τῆς ὁδοῦ, δι' ἧς καταλαμβάνεται ἢ ἐν τῷ σχεδιαγράμματι τοῦ μηχανικοῦ ἔκτασις ἐκ μέτρων 325 καὶ 80]οο ἐγένετο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 332 Νόμου, ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ, ὅτι δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἔκτασιν ταύτην, συ-

νοδὰ τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 166 τῆς 22 Μαΐου 1909 νόμου καθόσον αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου τούτου, διατηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ μόνον προκειμένου περὶ ὄδων αἵτινες ἦσαν ἤδη ὑπὸ κατασκευὴν ὅτε ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ὁ ὑπ' ἀριθμ. 332 νόμος ὡς ὀρίζει οὗτος ἐν ἄρθρῳ 58, ἢ ὅπερ τ' αὐτὸν ἐγκριμμένων πρὸ τοῦ τελευταίου τούτου Νόμου.

Ἄριθμ. Ἀποφάσεως 225.

Εἰσηγητῆς Ι. Σαουνάτσος.

Δικαίωμα συντάξεως Παλ. Χωροφυλακῆς. Προσδιορισμὸς ποσοῦ αὐτῆς καὶ καταβολή, πῶς γίνεται. Νόμος 547.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ δικὴν ἀγωγῆς τοῦ ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ ἀνήκουσα αὐτῷ ὡς ἐκ τοῦ βθμοῦ καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῇ χωροφυλακῇ ὑπηρεσίας του σύνταξις, κατὰ τὸν περὶ Συντάξεων νόμον τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1884, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς εἴκοσι τέσσαρα μηνιαίως καὶ ὅτι παρανόμως προσδιωρίσθη ἡ σύνταξις του εἰς δραχμὰς 11 καὶ 10)00 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169 τῆς 30 Σεβρίου 1903. Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐπληρώθη τὰς καθυστερουμένας συντάξεις του ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1896 μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903 αἰτεῖται τὴν διαφορὰν τῶν δραχμῶν 24, εἰς 2: κατὰ μῆνα ἀνέρχεται ἡ ἀνήκουσα αὐτῷ κατὰ τὸν νόμον σύνταξις, πρὸς τὰς πληρωθείσας δραχ. 11,10 κατὰ μῆνα, ἧτοι Δραχ. 12.89 μηνιαίως ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1896 μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψεν τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι διὰ προτέρας αὐτοῦ ἀγωγῆς ὁ αὐτὸς ἐνάγων κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου, ἰσχυρισθεὶς ὅτι παρανόμως ὀρίσθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169 τοῦ 1903

Διατάγματος ὡς ἀφετηρία τῆς καταβλητέας αὐτῷ συντάξεως ἢ 1 Ἰανουαρίου 1898 ἐνῷ ἡ καθυστέρησις τῆς συντάξεως του ἤρξατο ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1896, ἤξισσε νὰ πληρωθῇ αὐτῷ ἡ διαφορὰ αὕτη τῶν δέκα καὶ τριῶν μηνῶν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1896 μέχρι 1 Ἰανουαρίου 1898 πρὸς Δραχμὰς 24. τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τελεσιδικίως ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Χανίων ἐπέδικασε τῷ ἐνάγοντι διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τῶν δέκα καὶ τριῶν μηνῶν δραχ. 11 καὶ 10)00 μηνιαίως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 693 (1906) ἀποφάσεως του, οὗ ἔνεκεν ὑφίσταται δεδικασμένον περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ τῆς ἀνηκούσης τῷ ἐνάγοντι συντάξεως, ἧτοι περὶ τοῦ ζητήματος ὅπερ, κατὰ τὰ προειρημένα, ἀποτελεῖ τὴν βίαιον τῆς ἡδὴ κρινομένης ἀγωγῆς τοῦ ἐνόγοντος.

Ἰπειδὴ ἡμαρτημένως ἀπεράθη τὸ Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον, ὅτι ὑφίσταται δεδικασμένον περὶ τοῦ ἐπιδικίου ἀντικειμένου ὡς ἐκ τῆς προμνηθείσης 669 (1906) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ὡς Ἐφετείου, διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπερκαίσθη τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνόγοντος μόνον καθόσον ἀρῶσα τὸν μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1898 χρόνον ἐπὶ τῆς σκέψεως ὅτι ὁ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169 (1903) διατάγματος προσωρινὸς καθορισμὸς τῆς ἀνηκούσης τῷ ἐνάγοντι μηνιαίας συντάξεως πρὸς δραχ. 11 10)00 ἧτοι νόμιμος, ὡς ἐκ τῆς μὴ ὀριστικῆς ἐκκληθρίσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ταμείου τῶν Συντάξεων, οὐδὲν δὲ ἐλύθη τὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἡδὴ κρινομένης ἀγωγῆς ἀποτελοῦν ζήτημα κατὰ πόσον ἧτοί ὁ ἐνάγων ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῇ παλαιᾷ χωροφυλακῇ ὑπηρεσίας του καὶ τοῦ βθμοῦ του δικαιούται νὰ λαμβάνῃ δραχμὰς 24 κατὰ μῆνα, τοῦθ' ὅπερ ζήτημα ἕλως διάφορον ἐστὶ τοῦ ὑπὸ τῆς 693 (1906) ἀποφάσεως κριθέντος, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Δικαστηρίου περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ

του γενομένου προσωρινού, ως εἴρηται κανονισμοῦ, τῆς μηνιαίας τοῦ ἐνάγοντος συντάξεως διὰ τοῦ 169 (1903) διατάγματος δύναται νὰ ἔχη συνεπέα, καὶ διὰ τὰς λοιπὰς καθυστερουμένας τοῦ ἐνάγοντος συντάξεις, τὰς ἀντιστοιχοῦσας εἰς χρόνον μεταγενέστερον καὶ μὴ περιλαμβανόμενον ἐν τῇ προτέρᾳ ἀγωγῇ ἐφ' ἣ ἐξεδόθη ἡ 693 (1906) ἀπόφασις, ἥτις οὐδένα λόγον ποιεῖται περὶ τοῦ ὀριστικοῦ πρὸς συντάξιν δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ αὐτῷ ἀνήκοντος, μετὰ τὴν ὀριστικὴν τῶν κεφαλαίων τοῦ Ταμείου ἐκκαθάρσιν, διό δεκτὴ ἐστὶν ἡ ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος καὶ μετακρουμιστέα ἡ ἐκκλιουμένη ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τὸν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1898 καὶ ἐφεξῆς χρόνον. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἐνδοιάξων νὰ σκευθῆ ὅτι διὰ τῆς προειρημένης 693 (1906) ἀποφάσεως ἐκρίθη παρεμπιπτόντως τῷ ἐνάγοντι ποσοστὸν συντάξεως, ὡς ἀναγόμενον εἰς ὄρ. 11 10)00, οὗ ἔνεκεν δὲν δικαιούται ἡδὴ τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ καὶ σύθις μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδικῶν ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ τὸ αὐτὸ πᾶγμα, ἔνεκα τῆς παραχθείσης τελεσιδικίας, καὶ ἔδει ν' ἀπορριπθῆ ἡ ἔφεσις καὶ ἐπικυρωθῆ ἡ ἐκκλιουμένη ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 νόμου, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ προσθάλλομενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ὡς παράνομον ὑπ' ἀριθμ. 169 τοῦ 1903 Διάταγμα, ὀρίζοντος ὅτι εἰς τοῦ συνταξιούχου, τῆς Παλκιάς χωροφυλακῆς, ὅστις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προγενεστέρου ὑπ' ἀριθμ. 394 νόμου ἀνεγνωρίσθησαν ἢ θ' ἀναγνωρισθῶσιν τοιοῦτοι θὰ πληρωθῶσιν ἅμα τῇ ἀναγνωρίσει τῶν αἰ καθυστερουμένων συντάξεων, πᾶσαι, μετὰ δὲ τὴν ἐκκαθάρσιν ὁλοκλήρου τοῦ κεφαλαίου τοῦ ταμείου τῶν Συντάξεων καὶ ἀναλόγως τῶν τόκων τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου κεφαλαίου θὰ ὀρισθῆ ἀνάλογος συντάξις, ἂν μὴ οἱ τόκοι δὲν ἐπαρκῶσι νὰ διδῆται εἰς τοῦ

συνταξιούχου εἰς ἀκέρσιον ἢ σύνταξις τῶν, συνάγεται σαφῶς, ὅτι τὸ Κοινοφελὲς Ταμεῖον ὑποχρεοῦται νὰ καταβῆ εἰς ἕκαστον συνταξιούχον ὁλόκληρον τὴν καθυστερουμένην μέχρι τοῦ νόμου τούτου 547 σύνταξιν, τὴν ἀναλογούσαν τῷ συνταξιούχῳ, κατὰ τοῦ ὄρου, τοῦ περὶ συντάξεων νόμου τοῦ 1884 καὶ ἐπομένως καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆ, ὅτι κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 3 ἐδ. 4 τοῦ 394 Νόμου ἐδικαιούτο τὸ Κοινοφελὲς Ταμεῖον ἐπὶ τῇ βίσει γενησομένης ἐξελέγξεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῆς πιθανῆς ἐσθίας προσόδου τοῦ Ταμείου τῶν Συντάξεων νὰ ὀρίσῃ τὸ ἀνάλογον εἰς ἕκαστον συνταξιούχον ποσὸν καὶ δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλλῃ εἰς ὁλόκληρον τὴν σύνταξιν αἰ διατάξεις αὐτῆς τοῦ 394 νόμου, κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου τοιοῦτου ὑπ' ἀριθμ. 547 Νόμου, ὅστις κατὰ τὰ προειρημένα, κανονίζει τὸ αὐτὸ θέμα διαφόρως, ὀρίζων ρητῶς ὅτι μέχρι τῆς ἰσχύσεως αὐτοῦ θὰ πληρωθῶσιν πᾶσαι αἰ συντάξεις, μόνον δὲ διὰ τὸ μέλλον διατάσσων, ὅτι θὰ κανονισθῆ ἀνάλογος σύνταξις ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ὀριστικῶς ἐκκαθαρισθησομένου κεφαλαίου.